

čtení na večer

Zábava pro volné chvíle

K sedmdesátinám barda české country vydal Supraphon dvojalbum **Tomáš Linka** to nejlepší – 40 odstínů country

Rád vzpomínám na Tučného, bylo to husté

GABRIELA KOVÁŘÍKOVÁ

Praha – Zpěvák, hráč na foukací harmoniku a textař Tomáš Linka, který je vedle Michala Tučného nejdůležitějším představitelem naší country scény, oslaví sice sedmdesáté narozeniny až v únoru příštího roku, už teď mu k nim ale Supraphon vydal reprezentativní dvojalbum Tomáš Linka to nejlepší – 40 odstínů country. „Kompilace obsahuje čtyřicet písní. Z nich je pětatřicet starých, mapujících Tomášův vývoj od roku 1970 až po současnost, a pět je zbrusu nových. Jsou to takové letošní bonusy,“ říká jejich autor, kytarista a kapelník Fešáků Antonín Kny, který se s Tomášem Linkou a Karlem Deníšem ze Supraphonu na výběru písní podílel.

Nahrávky zachycují vaše působení v kapelách The White Stars, Greenhorns, původní Fešáci, Cadillac, noví Fešáci a Přímá linka. Co vás při jejich poslechu napadá?

Tomáš Linka: To jsou zvláštní pocity, když prostřednictvím písní nahlížíte do minulosti. Musím se přiznat, že na některé z nich, co jsme na dvojalbum dali, jsem pozapomněl, protože písniček, které jsme s různými kapelami za ta léta hráli a zpívali, jsou mraky, pro jednu obcas tu druhou v hlavě upozadíte.

Vaše vlastní tvorba je bohatá, jak vlastně probíhá?

Antonín Kny: Koupíme si lahvinku, odjedeme na chlapu, kde máme klid, a napady začínou přicházet...

Tomáš Linka: Někdo píše text na muziku, někdo zase muziku na text, my to děláme tak i tak. Ale tentokrát, pokud se bavíme o pěti nových písních, jsem dal Tondovi k dispozici asi patnáct textů a on si z nich vybral, na který měl takzvané chuť, a k nim pak složil muziku.

Tento způsob vám vyhovuje?

Antonín Kny: U předchozích desek jsme to udělali oběma – napřed jsem složil muziku a Tomáš pak přinesl nápady, které jsme společně doladili, aby k sobě jeho texty a moje hudba pasovaly. Výsledek vždycky pouštíme kamarádům a manželkám, protože nás dokážou upozornit, že tohle už někde slyšeli. Dáváme si velký pozor na to, abychom se neopakovali.

Mnohé z písní jste převzali od zahraničních autorů, což s sebou nese mnohé peripetie – než jste například dostali svolení k tomu, abyste mohli hrát píseň Tequila Sunrise od oblíbených Eagles, uběhlo mnoho let.

Antonín Kny: Tomáš k této písní napsal text před patnácti lety, máme ji hodně rádi a Eagles vůbec. Hned v „prvním čtení“ nám ale vzkázali, že nechťejí, aby se jejich písničky zpívaly jinak než anglicky. Takže jsme nechali Tomášův český text přeložit do angličtiny a poslali vlastníkům práv. Dlouho se nic nedělo a pak nám ho zase zakázali. Znovu jsme mohli o svolení požádat až po pěti letech, což jsme taky udělali, ale zase marně. Po

ŽIVOT S COUNTRY. Byli jsme mladí, měli jsme rádi pivo a nahaněli holky, vypráví o svých začátcích Tomáš Linka. Foto: Dáša Borovská

třetím pětiletém cyklu už to nevydrželi s nervy.

Tomáš Linka: Asi si řekli – porád tady otravuje někdo z Prahy, tak jim to svolení dejme. Osobně nejsem angličtinář, ale pocitář. To znamená, že texty převzatých písní píšou podle toho, jaké z nich mám pocity, dojmy a doplňuju je slovy, která jsou těm anglickým foneticky podobná. Obecně vzato – předělávat americkou písničku je „voprůz“. S Tondou jsme proto nasadili trend moderní české country a vlastně si ty americké písně vytváříme sami.

Které z hudebních období, která jsou na dvojalbu zaznamenána, vám bylo či je nejmilejší?

Tomáš Linka: Nejvíc a nejráději vzpomínám na deset let strávených s Michalem Tučným. S ním bylo vždycky všechno takové zážitkové, občas husté, protože jsme oba měli rádi pivo, takže tu a tam jsme se v hospodě zasekli a šli jsme domů až ráno. Perfektně jsme si rozuměli, i na jevišti, byli jsme mladí a nahaněli holky, bylo to fajn.

Člověku se ani nechce věřit, že letos je tomu dvacet let, co Michal Tučný zemřel. A další období, na ně vzpomínáte jak?

Tomáš Linka: Moji první kapelou byli The White Stars, kteří vznikli v době, kdy k nám přišli Rusáci. Greenhorni byli zrovna na zájezdě v západním Německu. A když viděli, co se doma děje, rozhodli se tam zůstat. Jediný, kdo se vrátil, byl Marko Čermák, protože měl zrovna nově narozené mimino. Za čtrnáct dní ho ale začaly svrbět prsty, říkal – hergot, já to bez toho banja nevydržím, musím založit kapelu. A jelikož v bluegrassu byla tehdy moderní foukací harmonika, ohlížel se po někom, kdo ji ovládá. Jednoho dne zazvonil

u našich dveří, protože se dozvěděl, že nějaký Linka na foukací harmoniku hraje. Původně šel tedy za tátou, ale ten řekl – už jsem starý, takže se dohodněte tady s mladým. Tak vznikli The White Stars, ještě s Mirkem Hoffmannem, Pavlem Králem, Vencou Limberkem, později k nám přišel Ivan Mládek. Mezitím se ovšem Greenhorni – když zjistili, že se v emigraci jen hudbou neuživí a budou muset makat i rukama – vrátili domů a hráli dál, takže jsme se různé křížili na koncertech. Honza Vyčítal „začul“, že mu naše kapela šlapa na paty, a tak mně, Mirkovi

„Obecně vzato – předělávat americkou písničku je voprůz. S Tondou jsme proto nasadili trend moderní české country a vlastně si ty americké písně vytváříme sami.“

Hoffmannovi a Marku Čermákovi hodil lano. Je to stejné, jako když vám někdo nabídne, abyste šla kopat do Sparty. To se prostě neodmítá.

Zbývající členové The White Stars vám to museli vyčítat.

Tomáš Linka: No jo, to je život. Stali jsme se členy Greenhorns a odborníci říkají, že léta 1970 až 1974, než jsme s Michalem odešli, byla jejich nejlepší.

Proč jste odešli?

Tomáš Linka: S Vyčítalem jsme se rozhádali, společně s námi odešli i Petr Novotný a Pepík Dobeš. Michal chtěl už tenkrát založit vlastní kapelu, na baskytaru přišel Zdeněk Rytíř, ale nějak se to nepovedlo. Nakonec jsme fúzovali s ústeckou kapelou Bluegrass Hoppers, z níž vlastně vznikli Fešáci. To byly právě ty krásné doby do roku osm-

desát, o kterých jsem mluvil. Ale Michala potom zase popadla touha po moderní americké country. Odešel a založil Tučňáky. Sám jsem u Fešáků vydržel do roku 1984 a o rok později jsem postavil skupinu Kanafas s Helenou Maršálkovou. Hráli jsme asi dva roky, ale zase nás podrazil manažer, který emigroval do Rakouska. Všichni najednou říkali – co budeme dělat? Logicky jsme se rozpadli, našťastí ale přišel Tonda Kny a nabídl mi, abych se vrátil zpátky k Fešákům, což jsem kvitoval s povděkem. Myslel si, že mi to bude současně šlapat i s Greenhorns, se kte-

Koncertů, ať už s Fešáky, tak s Přímou linkou, máte hodně, hrajete snad i 28. prosince.

Tomáš Linka: Zaplať pánbůh za to. Prosinec je co do počtu vystoupení vždycky výjimečný, protože s Fešáky jedeme tradičně vánoční turné, které začíná už v půlce v listopadu a trvá do konce roku. Objíždíme takových dvanáct až patnáct měst.

Antonín Kny: Letos jsme vánoční turné zaměřili na Michala Tučného jako připomínku jeho úmrtí před dvaceti lety. Představte si, co se nám stalo – jeli jsme hrát do Plzně, zastavili jsme u výkopu v cestě a vidíme tam člověka na bagru. Říkám ostatním – podívejte se, jak je podobný Michalovi! Oslovili jsme ho, jestli by nám nemohl zazpívat Posledního kovboje. On nám to zazpíval a naprosto nás dostal. Až potom jsme zjistili, že má kapelu Michal Tučný revival. Jmenuje se Rosta Fišer a celé vánoční turné s námi pojede. Tomáš teď asi nadskočí na židli, když řeknu, že v rámci všech koncertů zazpívá s Rostou i posluchači nejoblíbenější písničku Lojza a Líza, kterou on úplně nenávidí. Není se co divit, má ji v repertoáru od roku 1975 a už ji zpíval s tolika Lojzy, že je to až neskutečné. A máte pravdu, letos nám připadl ještě i koncert na 28. prosince, který bude v Plzni.

Tomáš Linka: Taky je třeba říct, že na všech vystoupeních budeme aktuální desku křtít, takže s námi projede celou republiku.

Listopadová Lucerna bude jenom vaše?

Antonín Kny: Není, pojali jsme ji spíš jako oslavu české country, protože Greenhorns mají padesát, Taxmeni pětatřicet, Fešáci čtyřicet (myšleno jako od názvu

Fešáci) a Tučňáci pětatřicet. Letos se prostě stal takový zážrak, že všichni slaví kulatá výročí.

Vzpomeneme také na našeho kamaráda a kolegu Pavla Brůmery, který nás teď navždy opustil. Byl velmi nemocen a u kapely byl 35 let.

Co se týče vašeho publika – proměňuje se?

Antonín Kny: Máme takový pocit, že za poslední dva roky se nám maličko omlazuje. Chodí už i třicátníci, pětatřicátníci, v publiku tedy nesedí jenom lidé důchodového věku.

Tomáš Linka: Jsou ale samozřejmě i taci, kteří s námi zestárlí. Teší nás zájem o nás.

Chystáte i nějaký speciální koncert k sedmdesátinám pana Linky?

Antonín Kny: To ještě nevím, ale přesně v den jeho narozenin máme hrát na plese myslivců v Hradci Králové – on je totiž Tomáš celý myslivec, protože mu to myslí. Nej dřív jsem se ho – poté, co jsme tu nabidku dostali – pochopitelně zeptal: „Tomáši, co budeš dělat 6. února?“ A on: „No, chtěl jsem slavit.“ Říkám mu: „To můžeš, ale s flintou na zádech.“

Ještě když se vrátím k vašemu dvojalbu – jeho součástí jsou i fotografie, na nichž jste zvěčnění s vašimi idoly...

Tomáš Linka: S Johnem Denverem jsme se setkali v Plzni, protože pro Prahu byl málo atraktivní. Díky Jirkovi Brabcovi jsme se s ním po vystoupení setkali a pokecali.

Antonín Kny: Máme s ním ještě jeden příběh – připomínám, že John Denver je Tomášův celoživotní vzor, udělal od něj písničky Paní má se má, Touha a mnohé další. Karel Gott od něj zpívá Když milenky pláčou. V roce 1997 jsme hráli v Austrálii, přijeli jsme k nějaké pumpě a Petr Novotný, protože z nás uměl jediný pořádně anglicky, si šel koupit do trafiky noviny. Z nich jsme se dozvěděli, že Denver je mrtev. Osudným se mu stal jeho koníček – ultralighty. Sedl do nějakého experimentálního letounu, že si udělá výlet nad Tichým oceánem, a někde se ztratil, už o něm nikdy nikdo neslyšel. To byla taková poslední tečka za Johnem Denverem.

Tomáš Linka: A co se týče dalšího mého oblíbence, Kristoffersona, s ním jsme se potkali v roce 1980 v Americe, byli jsme tehdy v Clevelandu. Z vylepěných plakátů jsme se dozvěděli, že tam má koncert, takže jsme si koupili lístky a pak jsme ho požádali, jestli by nás nepřijal. Říkal, že máme dvacet minut vydržet v jeho satně, tam si dát, co chceme, že jen absolvuje tiskovou konferenci a bude se nám věnovat. Když pak přišel, dali jsme mu naši desku, tenkrát Ostrov Fešáků, na níž jsou dvě nebo tři písničky od něj. Byl z toho docela vyvalený, že nějaká kapela z Československa zpívá jeho písně, dokonce nás pochválil. A když hrál dvacet let poté poprvé u nás, šli jsme se mu připomenout. K naší radosti nás poznal. Tak to už opravdu hodně potěší.